

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 395/2014
17.12.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у предмету предлагача ЈКП "Сечањ" из Сечња, чији је пуномоћник М.М., адвокат из Р., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалбама предлагача и Републике Србије, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, изјављеним против решења Вишег суда у Зрењанину 2Р4И 20/14 од 18.09.2014. године, у седници одржаној 17.12.2014. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Зрењанину 2Р4И 20/14 од 18.09.2014. године у ставу трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова састава жалбе.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба Републике Србије изјављена против решења Вишег суда у Зрењанину 2Р4И од 18.09.2014. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Зрењанину 2Р4И 20/14 од 18.09.2014. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен захтев предлагача. Ставом другим изреке наложено је Основном суду у Зрењанину да предузме све мере како би се поступак извршења Ив. 9777/10 (2006) окончао у најкраћем року. Ставом трећим изреке одбијен је захтев за утврђење накнаде нематеријалне штете у новчаном износу од 300.000,00 динара. Ставом четвртим обавезана је Република Србија да предлагачу на име поступка исплати 6.000,00 динара.

Против наведеног решења предлагач и Република Србија су благовремено изјавили жалбе, предлагач против става трећег изреке из свих законских разлога, а Република Србија против става четвртог изреке због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана члана 386. у вези члана 402. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку ("Службени гласник СРС", бр. 25/82..."Службени гласник РС", бр. 46/95...55/14), на чију сходну примену упућује члан 8в Закона о уређењу

судова ("Службени гласник РС", бр. 116/08...101/13), Врховни касациони суд је утврдио да је жалба неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9. ЗПП, на коју се у поступку по жалби пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. истог става, јер је побијана одлука јасна, садржи разлоге о одлучним чињеницама и нема недостатака због којих се не може испитати.

Предлагач је захтевом за утврђење повреде права на суђење у разумном року поставио захтев за предузимање мера за убрзање поступка, као и захтев за досуђивање новчане накнаде због повреде права.

Чланом 8а став 1. Закона о уређењу судова прописано је да странка у судском поступку која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року, а ставом 2. да се захтевом из става 1. овог члана може тражити и накнада за повреду права на суђење у разумном року. Према члану 8б став 1. истог закона прописано је да ако непосредно виши суд утврди да је захтев подносиоца основан, може одредити примерену накнаду за повреду права на суђење у разумном року и одредити рок у коме ће нижи суд окончати поступак у коме је учињена повреда права на суђење у разумном року.

Међутим, правна лица која су под контролом државе (држава, покрајина, локална самоуправа, јавна предузећа, државна предузећа, друштвена предузећа), сагласно ставу Врховног касационог суда и у складу са праксом Уставног суда РС и Европског суда за људска права у Стразбуру, иако могу да поднесу захтев за заштиту права на суђење у разумном року ради утврђења повреде права и убрзање поступка, истовремено не могу остварити право на новчану накнаду као сатисфакцију.

Како је у конкретном случају предлагач правно лице чији је оснивач Општина Сечањ, јединица локалне самоуправе, са 100% удела у капиталу предузећа, то је супротно наводима жалбе предлагача, правилно првостепени суд закључио да предлагач није активно легитимисан за остварење права на новчану накнаду, као сатисфакцију. Дакле, и по схватању овог суда, предлагачу правилно није досуђена накнада, а налагањем првостепеном суду да предузме све неопходне мере како би се поступак окончао у најкраћем року постићи ће се сврха заштите прописана члановима 8а и 8б Закона о уређењу судова.

Из наведених разлога, на основу члана 401. тачка 1. ЗПП у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је на основу члана 165. став 1. ЗПП одбио захтев предлагача за накнаду трошкова састава жалбе, с обзиром да предлагач није успео са својом жалбом и донео одлуку као у ставу другом изреке.

Одлучујући о изјављеној жалби Републике Србије, Врховни касациони суд је утврдио да жалба није дозвољена.

Како је поступак за заштиту права на суђење у разумном року једностраначки, што произилази из одредбе Закона о уређењу судова, с обзиром да се поступак може покренути искључиво по захтеву странке, трошкови овог поступка исплаћују се из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова, како је то прописано чланом 8б став 2. Закона о уређењу судова.

У овом поступку жалбу може изјавити подносилац захтева за заштиту права на суђење у разумном року уколико је незадовољан одлуком суда о његовом захтеву, тако да обвезник исплате - Република Србија није странка у овом поступку. Због тога је жалба Републике Србије против побијаног решења недозвољена, па је Врховни касациони суд на основу члана 401. тачка 1. ЗПП у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**